

Sygn. akt VI W 2436/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2013 roku.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Wojciech SAWICKI

Protokolant Aleksandra DZIAŁAK

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 października 2013 roku,

sprawy przeciwko **J. K.**

synowi W. i M.,

urodzonemu (...) we W.,

obwinionego o to, że:

w dniu 20 czerwca 2012 roku o godzinie 19:55 we W. na ul. (...) kierował samochodem m-ki F. (...) o nr rej. (...) nie posiadając uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych, nie posiadając przy sobie wymaganych dokumentów w postaci dowodu rejestracyjnego i umowy zawarcia obowiązkowego ubezpieczenia OC oraz nie zastosował się do obowiązku używania podczas jazdy świateł mijania w czasie od świtu do zmierzchu,

tj. o wykroczenie z art. 94§1 kw w zw. z art. 9§1 kw:

I. uznaje obwinionego J. K. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w części wstępnej wyroku, tj. za winnego wykroczenia z art. 94§1 kw, wykroczenia z art. 95 kw oraz wykroczenia z art. 88 kw i za to na podstawie art. 94§1 kw, po zastosowaniu art. 39§1 i §2 kw, wymierza mu karę nagany;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. B. we W. kwotę 221 (dwustu dwudziestu jeden) złotych i 40 (czterdziestu) groszy, a w tym kwotę 41 (czterdziestu jeden) złotych i 40 (czterdziestu) groszy podatku od towarów i usług – tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu osobie obwinionej;

zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania, zaliczając je na rachunek

Skarbu Państwa, w tym zwalnia go od opłaty.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 20 czerwca 2012 roku w godzinach wieczornych funkcjonariusze Wydziału Wywiadowczego i Interwencyjnego K. we W. K. S. i M. M. (2) pełnili służbę patrolową w patrolu zmotoryzowanym na terenie dzielnicy W.. Około godziny 19:55 wskazani funkcjonariusze K. we W. na ulicy (...) zatrzymali do kontroli drogowej samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...), albowiem kierujący tymże pojazdem w krytycznym czasie nie zastosował się do obowiązku używania podczas jazdy świateł mijania w okresie od świtu do zmierzchu. Ustalono, iż kierującym samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) w krytycznym czasie był obwiniony J. K., który dodatkowo na ten czas nie posiadał uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych, tj. prawa jazdy kat. (...) oraz nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów w postaci dowodu rejestracyjnego i umowy zawarcia obowiązkowego ubezpieczenia OC.

Obwiniony J. K. prawomocnym wyrokiem Tutejszego Sądu z dnia 03 października 2011 roku wydanym w sprawie o sygn. II K 880/11 został uznany za winnego tego, że w dniu 06 lipca 2011 roku we W., będąc w stanie nietrzeźwości (posiadając 0,95 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) kierował samochodem marki F. (...) o nr rej. (...), którym jechał ulicą (...), tj. za winnego czynu z art. 178a§1 Kodeksu karnego – przy czym wobec J. K. orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres dwóch lat. Wskazane orzeczenie uprawomocniło się z dniem 11 października 2011 roku.

Ustalono, iż w związku ze zdarzeniem z dnia 20 czerwca 2012 roku w Komisariacie Policji W. przeciwko obwinionemu wszczęto dochodzenie o czyn z art. 244 Kodeksu karnego.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego, karty 10-11 i 59 akt; także: pismo Wydziału Dochodzeniowo - Śledczego KP W., karta 5 akt; policyjna notatka urzędowa, karta 6 akt; informacja z Krajowego Rejestru Karnego, karta 13 akt; odpis powołanego orzeczenia Tutejszego Sądu, karta 31 akt)

J. K. z zawodu jest szewcem i aktualnie nie pracuje, utrzymując się z renty rodzinnej w wysokości 900 złotych netto. Stan rodzinny – żonaty, w separacji. Obwiniony na chwilę obecną nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.

(dowód: dane osobo - poznawcze, karta 38 akt; informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, karta 22 akt)

J. K. ukończył szkołę zawodową jako szkołę specjalną – nie potrafi pisać ani czytać, tylko umie się podpisać. Obwiniony nie jest osobą upośledzoną umysłowo. Poziom intelektualny badanego jest niski, ale pozwala mu na zrozumienie podstawowym norm; badany zna i rozumie podstawowe zasady współżycia społecznego. W krytycznym czasie J. K. nie miał zniesionej ani też w znacznym stopniu ograniczonej zdolności do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem – wobec jego osoby nie zachodzą warunki określone w art. 17§1 bądź §2 Kodeksu wykroczeń.

(dowód: opinia sądowno - psychiatryczna z dnia 03 lipca 2013 roku)

J. K. przyznał się do wszystkich trzech zarzucanych mu wykroczeń i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. W toku czynności wyjaśniających obwiniony został przesłuchany w charakterze podejrzanego o popełnienie przestępstwa z art. 244 Kodeksu karnego – J. K. wprost przyznał, iż miał świadomość uprzedniego orzeczenia wobec jego osoby zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 2013 roku i zaznaczył, że w krytycznym czasie „wsiadłem do pojazdu (...) ponieważ chciałem podwieźć kolegę (...) po drodze zostałem zatrzymany przez Policję” (vide: karty 10-11 akt). Na rozprawie w dniu 18 października 2013 roku obwiniony podtrzymał w całości uprzednio składane wyjaśnienia – J. K. zaznaczył, iż w krytycznym czasie zapomniał włączyć światła mijania oraz potwierdził, iż w krytycznym czasie jako kierujący wskazanym pojazdem nie miał przy sobie wymaganych dokumentów. Dodatkowo obwiniony obiecał, że tego typu sytuacje więcej się nie powtórzą i wyraził ubolewanie z powodu zaistniałego zdarzenia (vide: karta 59 akt).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego Tutejszy Sąd uznał, iż sprawstwo oraz wina J. K. odnośnie wszystkich zarzucanych mu wykroczeń są oczywiste i jednoznaczne oraz nie mogą budzić jakichkolwiek wątpliwości – przy czym wina J. K. odnośnie czynu z art. 94§1 Kodeksu wykroczeń przyjmuje ewidentnie postać winy umyślnej; obwiniony miał przecież świadomość, że w krytycznym czasie siada za kierownicą samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...) mimo orzeczenia wcześniej wobec jego osoby środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Odnośnie dwóch pozostałych wykroczeń Tutejszy Sąd nie ma wątpliwości, że w krytycznym czasie zostały one popełnione nieumyślnie wskutek niezachowania przez J. K. ostrożności wymaganej w danych okolicznościach – w rozumieniu przepisu art. 6§2 Kodeksu wykroczeń.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy oparł się przede wszystkim na wyjaśnieniach obwinionego oraz na dowodach z dokumentów – za zgodą obrońcy obwinionego Sąd postanowił pominąć dowody z przesłuchania świadków wskazanych przez oskarżyciela publicznego, czyli funkcjonariuszy Policji K. S. i M. M. (2) (vide: karta 59 akt). W przekonaniu Sądu Rejonowego wyjaśnienia J. K. uznać należy za całkowicie wiarygodne, ponieważ są one logiczne, spójne i przekonujące oraz korespondują z pozostałym zgromadzonym w niniejszej sprawie materiałem dowodowym. Tym samym bezspornym jest, iż obwiniony swoim zachowaniem w krytycznym czasie wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia stypizowanego przez ustawodawcę w art. 94§1 Kodeksu wykroczeń, ustawowe znamiona wykroczenia stypizowanego przez ustawodawcę w art. 95 Kodeksu wykroczeń oraz ustawowe znamiona wykroczenia stypizowanego przez ustawodawcę w art. 88 Kodeksu wykroczeń.

Uznając J. K. za winnego popełnienia zarzucanych mu wykroczeń (opisanych w zarzucie wniosku) Sąd Rejonowy – mając na uwadze całokształt okoliczności niniejszej sprawy oraz mając także na uwadze zasadę trafnej represji karnej i społeczne poczucie sprawiedliwości – zdecydował o skorzystaniu wobec jego osoby z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. W przekonaniu Tutejszego Sądu w tej konkretnej sprawie przede wszystkim właściwości i warunki osobiste J. K. pozwalają na przyjęcie, iż kara nagany orzeczona wobec obwinionego będzie karą w zupełności wystarczającą. Zgodnie z dyspozycją art. 36§1 Kodeksu wykroczeń naganę można orzec wtedy, gdy ze względu na charakter i okoliczności czynu lub właściwości i warunki osobiste sprawcy należy przypuszczać, że zastosowanie tej kary jest wystarczające do wdrożenia jego osoby do poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego – zdaniem Sądu Rejonowego taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie i nie ma bezwzględnej konieczności karania J. K. grzywną. Oczywiście Tutejszy Sąd nie traci z pola widzenia, iż według zgodnego poglądu doktryny i orzecznictwa nadzwyczajne złagodzenie kary jest dla sprawcy czynu zabronionego szczególnego rodzaju nagrodą, a przedmiotowa instytucja winna być stosowana ze szczególną rozważą i naprawdę w wyjątkowych okolicznościach. Jednakże zdaniem Sądu w tej konkretnej sprawie właśnie takie przesłanki zachodzą. Nawet abstrahując od tego, że obwiniony dopuścił się zarzucanych mu wykroczeń wskutek swojego rodzaju naiwności i braku wyobraźni (to jest raczej bezsporne), kluczowe znaczenie mają właśnie właściwości i warunki osobiste sprawcy. Mówiąc wprost – J. K. jest (**absolutnie niczego mu nie ujmując**) prostym, niepiśmiennym i w pewnym sensie ograniczonym intelektualnie człowiekiem, a nie zdemoralizowanym przestępcą okazującym lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego oraz innych jednostek. Należy także mieć na uwadze, iż obwiniony nie jest też tzw. sprawcą z nawyknięcia. Dlatego w przekonaniu Sądu w tej konkretnej sprawie – właśnie z uwagi na społeczne poczucie sprawiedliwości i zasadę trafnej represji karnej – J. K. należy okazać wyrozumiałość. Tutejszy Sąd ma także na uwadze wyrażoną przez obwinionego skruchę i wolę poprawy, które niewątpliwie są szczerze – ponadto istotne znaczenie ma okoliczność, że w związku ze zdarzeniem będącym przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie przeciwko obwinionemu wszczęto dochodzenie o czyn z art. 244 Kodeksu karnego. Zdaniem Sądu Rejonowego sam udział J. K. na rozprawie przed Tutejszym Sądem pozwoli mu zrozumieć i przyjąć do wiadomości, iż kolejne ewentualne naruszenia porządku prawnego spotkają się z ostrą i zdecydowaną reakcją wymiaru sprawiedliwości – w ocenie Sądu Rejonowego obwinionemu należy dać jeszcze jedną szansę (z uzasadnionym przypuszczeniem, że tym razem jej nie zmarnuje).

Orzekając o kosztach postępowania w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy uznał, iż aktualna sytuacja osobista i majątkowa obwinionego przemawia za całkowitym zwolnieniem jego osoby od obowiązku ponoszenia tychże kosztów. Jednocześnie na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy obwinionego adwokata M. B. koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w wysokości określonej przepisem §14 ust. 2 pkt 2 w zw. z §19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) – do kosztów nieopłaconej pomocy prawnej na podstawie §2 pkt 3 powołanego Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości doliczono aktualną stawkę 23% podatku od towarów i usług.